

หน้ากาก

บทที่ 41

แม่ยุพยง ไม่ยอมฟังเสียงและไม่ให้ความช่วยเหลือเรื่องเงิน เยาวดีก็ตั้งใจแน่วแน่ที่จะช่วยแม่ เธอไปหาผู้จัดการคอนโดมิเนียม เพื่อเจรจาขอคืนเงินมัดจำค่าเช่าที่จ่ายล่วงหน้าไปแล้ว แม้จะได้เพียง ส่วนเด็วยกยั้งดี คำตอบก็คือหากเป็นการย้ายออกโดยไม่แจ้งล่วงหน้า เป็นเวลาสองเดือนจะต้องถูกริบเงินมัดจำนั้นทั้งหมด

เธอตกเตียงอยู่นาน ก่อนจะกลับออกจากสำนักงานด้วยความ ผิดหวัง

ใครคนหนึ่งยื่นหน้าเครียดพูดอยู่กับเจ้าหน้าที่ของอาคารไม่ไกล ออกไปและกำลังหันหน้ามาทางเธอ พอเห็นว่าเป็นใคร เยาวดี ก็หลบวูบ จาริตรู้จักเธอในฐานะที่เป็นพี่สาวของยุพยง ถ้าเขารู้ว่า เธอมาที่นี่ทำไม ยุพยงคงจะหาข้อแก้ตัวได้ยากเต็มที...!

วันรุ่งขึ้น เยาวดีต้องฝันร้ายอีกครั้งเมื่อพบว่าแม่หายไปจาก โรงพยาบาล !

เธอวิ่งวนค้นหา พยายามโทรศัพท์หาน้องสาว แต่เมื่อไม่ สำเร็จก็ขับรถตรงมายังที่พักอย่างร้อนใจจนแทบจะชนกับรถคันอื่นอยู่ หลายครั้ง สีหน้าของเธอแตกตื่นวิตกกังวลเมื่อบอกน้องสาว

“แม่หายไปจากโรงพยาบาล ไม่มีใครรู้ว่าเขาหายไปไหน ติดต่อกันก็ไม่มีใครรู้เรื่องเลย ”

ยุพยงมองอย่างระอใจ “อ้าว จะหายไปเฉยๆ ได้ยังไง ก็ไหนบอกว่ามีตำรวจคอยดูอยู่ยังไงล่ะ ”

“ไม่รู้ ไม่มีใครรู้เลยสักคนว่าเขาหายไปตอนไหน ”

“กลัวจนประสาทก็เลยแอบหนีไปซ่อนที่ไหนละมั้ง ”

“ไม่จริงหรอก ต้องมีคนลักพาตัวเขาไปแน่ๆ แม่เจ็บขนาด นั้น ลูกเดินหนีไปไหนคนเดียวไม่ได้หรอก ”

“ทำไมจะไม่ได้ ข้าก็ได้หัก เธอก็ช่างไว้วางใจไปได้ ”

เยาวดีมองน้องสาวอย่างอึดอัด

“นี่เธอไม่เตือนร้อนเลยสักนิดหรือหยง ชีวิตคนทั้งคนนะ แม่อาจจะอยู่ในอันตรายก็ได้ ”

ยุพยงมองพี่สาวอย่างสมเพช

“โอ้เอ๊ย เหยานี้เป็นเอามาก เรื่องไม่เป็นเรื่องก็เอามาไว้วางใจ เป็นทุกข์เป็นร้อนอยู่ได้ แม่ชนะข้าฉลาด กลัวจนข้าขึ้นสมมองก็เลยหนี ไปซ่อน เธออยู่เฉยๆ เถอะ ประเดี๋ยว อีกไม่กี่วันพอจะใช้เงินก็ติดต่อก มาเองนั่นแหละ เชื่อหยงสิ”

“หยง...” เยาวดีเสียงสั่น น้ำตาลลอลตา “แม่ทำงานให้เธอ จนเป็นอย่างนี้ เธอยังทำเป็นทองไม่รู้ร้อนอยู่ได้ยังไง ทำไมถึงได้ใจจัด ใจดำขนาดนี้ ”

ยุพยงถอนใจแรงอย่างขจัดใจ ร้องออกมาว่า “อะไร... นี่ เหยาจะมาโยนให้หยงรับผิดชอบเรื่องนี้น้อย่างนั้นหรือ นายแม่ของเธอ มั่วอยู่กับใครบ้าง เกี่ยวข้องกับผู้หญิงอีกกี่คน บางทีเขาอาจจะ พนันบอลเสียแล้วไม่มีเงินจ่าย อะไรๆ ก็เป็นไปได้สารพัด นี่พอเกิด เรื่อง จะมาเหมามาว่าคุณริตเป็นคนทำแล้วหยงต้องตามรับผิดชอบอย่างนี้ จะถูกหรือ เท่าที่หยงเสียเงินให้แม่ไปโดยไม่ได้อะไรขึ้นมา ก็นับว่า มากพอแล้วนะ... ไปเถอะ ไป...” เธอไล่ตื้อๆ “อย่าหลงผู้ชายจนไม่ ลืมหูลืมตาแล้วมาพาลทะเลาะกันเองเลย ”

เยาวดีได้แต่จ้องมองน้องสาวด้วยน้ำตาลลอลตา ยุพยงหันหลัง ให้แล้วไม่มีท่าทีว่าจะสนใจเธออีก เมื่อเห็นว่าไม่มีประโยชน์ เธอ จึงต้องหันหลังกลับ

เธอต่อโทรศัพท์ขณะที่ขับรถ ไล่หาคนที่แม่รู้จักที่เธอนึกออกรวมทั้งรหัส ไม่มีใครรู้เรื่องเลยสักคน ทุกคนพูดแต่ทำให้เธอใจเย็นๆ และรอกคอย

เธอมาตามชายหนุ่มที่คอนโดมิเนียม แม่ไม่ได้กลับมาที่นี่

“ เมฆ... คุณอยู่ที่ไหน... ยังมีชีวิตอยู่หรือว่าตายไปแล้ว...”
หญิงสาวได้แต่คร่ำครวญอย่างหวั่นไหววิตกกังวล...

ยุพยง เป็นคนได้คำตอบในเวลาต่อมา จาริตที่ปรากฏตัวขึ้นอีกครั้ง ยิ่งดูเครียดกระด้างไปกว่าเดิม ดวงตาคมวาววามคล้ายจะมีไฟสุ่มอยู่ข้างในจ้องมองเธอราวกับพยัคฆ์ร้าย

“ บอกมาซิว่าคุณเกี่ยวข้องกับเจ้าจิ๊กโก๋คนนั้นยังไง ”

ยุพยง แทบจะลัมทั้งยืน “ คุณริต นี่พูดเรื่องอะไรกันคะ ”

มือใหญ่ได้รูปสวย จับต้นแขนหญิงสาวกระซอกเข้าหา

“ ผมรู้ว่าพี่สาวคุณไปทำอะไรที่คอนโดฯ ทีนี้บอกมาซิว่าเจ้าหมอนั้นเข้าไปอยู่ได้ยังไง บอกมาตามตรงไม่อย่างนั้นผมจะไม่ให้โอกาสคุณได้พูดอีก ”

เธอตัวสั่นด้วยความหวั่นกลัว น้ำตาลลอลตา “ เมฆเป็นเพื่อนของเหยาคะ ตอนนั้นเมฆกำลังหาที่อยู่ หยงนี่ก็ชื่อคอนโดฯที่คุณพักได้ก็บอกออกไป เขาคงหาที่อื่นไม่ได้ก็เลยย้ายเข้าไปอยู่หยงรู้แค่นั้นจริงๆ ”

“ แล้วเจ้านั้นมาเกี่ยวข้องกับทัตทยาได้ยังไง ยังตามไปเต็นร่ากันต่อหน้าผู้คนเป็นร้อยเป็นพันที่งานราตรีหน้าาก มีรูปลงหนังสือพิมพ์ด้วย ”

“ เรื่องนั้นหยงไม่รู้ค่ะ เป็นความจริงนะคะ... ทัตทยาอาจจะเป็นคนชวนไปก็ได้ ” เธอไปบดอย่างเรียบลื่น ปั้นสีหน้าชื่อบริสุทธิ์บนความตระหนกตกใจได้สมจริง “ หยงกับเหยามาได้ยืนที่หลังตอนที่เมฆบอกว่าสนใจผู้หญิงคนหนึ่งที่พักอยู่ที่คอนโดฯ เรารู้แค่นั้นไม่เคยถามเสียด้วยซ้ำว่าผู้หญิงคนนั้นชื่ออะไร ”

ชายหนุ่มหนึ่งฟัง สีหน้ากร้าวกระด้างกลับแสดงความลึกลับ

มือที่บีบต้นแขนเธอคลายลง ยุพยงถอยหลังเมื่อถูกปล่อยเป็นอิสระ ลูบคลำต้นแขนที่ซ้าเป็นรอยแดงด้วยความเจ็บและหวาดหวั่น

“ มันเป็นชู้กัน ทัตทยากำลังท้อง ” เสียงคำรามลอดไรฟัน

ประกายตาของหนุ่มใหญ่ฉายความรู้สึกสุดจะแค้นเคือง

“ ตายจริง ” หญิงสาวอุทาน “ ทัตทยาท้องหรือคะ ”

“ มันไม่ใช่ลูกของผม ”

“ คุณรู้ได้ยังไงคะ ”

“ ถ้ามีลูกได้ ผมมีไปตั้งนานแล้ว ไม่รอมาจจนถึงปานนี้หรอก ” ความโกรธ ขมขื่นระเบิดระบายออกมาในน้ำเสียงสันสะท้อนสะท้อน มือใหญ่กำแน่น “ คุณคงไม่รู้ว่าผมเคยอยู่กับคนอื่นมาก่อนทัตทยา พยายามที่จะมีลูกเพื่อให้พ่อแม่พอใจ แต่มันเป็นไปไม่ได้ แม้แต่ผสมเทียมก็ไม่มีทาง ผมไปหามาแล้วไม่รู้ว่ากี่หมอ รายงานซ้าๆ พวกนั้นทำให้ผมผิดหวังมาก่อนนานแล้ว ผมรู้จักสภาพร่างกายของตัวเองดี ”

ยุพยงนิ่งอั้น จาริตเป็นหมัน ถ้าอย่างนั้นทัตทยาท้องกับใคร?

เธอรู้ว่าไม่ใช่เมฆ แต่ก็ไม่ได้คิดจะแก้ตัวให้

“ หยงเสียใจแทนคุณริตที่ทัตทยาทำตัวแบบนั้น ”

“ ผมจัดการกับมันทั้งคู่แล้ว! ”

หญิงสาวต้องอุทานด้วยความตระหนกตกใจ

“ คุณริตทำอะไรพวกเขาหรือคะ ”

ไม่มีคำตอบนอกจากประกายตาคุโชนราวกับมีเปลวไฟร้อนแรงอยู่ข้างใน บอกให้รู้ว่าอะไรบางอย่างได้เกิดขึ้นแล้ว ถ้าอย่างนั้นการที่เมฆถูกทำร้ายก็คงจะเป็นการบงการของจาริตจริงๆ

ยุพยงอดเป็นห่วงตัวเองไม่ได้ “ คุณริตคงไม่ทำให้ตัวเองต้องเดือดร้อนนะคะ ”

น้ำเสียงเป็นห่วงเป็นใยทำให้สีหน้ากร้าวกระด้างของหนุ่มใหญ่ผ่อนคลาย น้ำเสียงพูดอ่อนลง

“ คุณไม่ต้องเป็นห่วงเรื่องนั้น ”

ยุพยง ลอบถอนใจ รู้ว่าตัวเองจับทิศทางที่ปลอดภัยได้แล้ว

“ หยงไม่อยากให้คุณเดือดร้อนเพราะเรื่องนี้ ใครไม่ดีก็ปล่อยให้เขาไป เราอยู่ของเราดีกว่านะคะ ”

“ ผมปล่อยแน่... แต่ว่าไม่ปล่อยให้มันไปสบายๆ หรือ ไม่มีใครจะเหยียบหัวแล้วหัวเราะเยาะผมข้างหลังได้ ”

น้ำเสียงหนุ่มใหญ่เต็มไปด้วยความเคียดแค้น ปรกาศตาอาฆาตมาดร้ายทำให้เธอตัวเย็นยะเยือก แม้มันไม่ได้เปล่งประกายมุ่งหมายที่เธอ แต่ในความเป็นจริงที่จาริตยังไม่รู้ เธอก็ทรยศนอกใจเขาอยู่เช่นกัน

มือใหญ่จับมือเธอบีบแน่น คำพูดคล้ายวิงวอน แต่กลับแฝงความดุดันคุกคามขู่เข็น

“ ผมเหลือคุณอยู่คนเดียวนะหยง อย่าทำให้ผมผิดหวัง ”

“ ค่ะ คุณริต หยงรักคุณ หยงจะไม่ทำให้คุณผิดหวังค่ะ ”

จาริตพักคางคินอยู่ด้วย ในท่าที่เอาอกเอาใจที่เธอแสดงออกมา ยุพยงรู้สึกว่ารাত্রีนั้นช่างยาวนาน

เธออดอารมณ์ไม่ได้เมื่อจะต้องเลิกติดต่อกับรหัทให้เด็ดขาด จาริตไม่ใช่เป็นเพียงเครื่องจักรหรือมนุษย์ไร้หัวใจที่หาเงินเก่งและห่วยแต่ชื่อเสียงอย่างที่เธอเข้าใจ เขามีอันตรายมากกว่าที่เธอคาดคิด

หญิงสาวรู้สึกโล่งใจเมื่อจาริตกลับไป สิ่งแรกที่ทำก็คือต่อโทรศัพท์ถึงรหัท

หมายเลขของเธอปรากฏขึ้นบนหน้าจอโทรศัพท์ของชายหนุ่มรหัท มองวูบเดียวก็จำได้ “ สวัสดีครับ คุณหยง วันนี้มีอะไรถึงโทรมาแต่เช้า หรือว่าจะบอกเรื่องเมฆ เมื่อวานคุณเหยาโทรมาถามหากับผมหลายครั้ง ไม่รู้ว่าเจอตัวหรือยัง ”

“ ยังค่ะ ” เธอระล่ำระลักเล่าออกมา “ แต่หยงรู้แล้วว่าใครทำร้ายเมฆแล้วมาพาตัวไปจากโรงพยาบาล เมื่อคืนนี้คุณริตอยู่ที่นี้บอกว่าตัดทยาห้องกับเมฆ เขาก็เลยจัดการเสียทั้งสองคน ”

“ อะไรนะฮะ ! ”

“ หยงไม่รู้ว่าเขาทำอะไร แต่ว่าฟังดูน่ากลัวมาก ”

ชายหนุ่มขมวดคิ้วอย่างกังวล “ เขาทำจริงๆ หรือฮะ หรือว่าแค่พูดออกมาเท่านั้น ”

“ เขาคงต้องทำอะไรลงไปแล้วแน่ๆ เลยค่ะ หยงฟังแล้วเสียวสันหลังวูบๆ ดูเขาเปลี่ยนเป็นคนละคน ช่างน่ากลัวจริงๆ ”

“ เขาพูดอะไรบ้างครับ ”

ยุพยงเล่าคร่าวๆ นึกว่าอีกฝ่ายห้วงกังวลถึงเมฆ

เรื่องที่ได้ยินทำให้รหัทรู้สึกจิตใจหนักอึ้ง ตัดทยาอยู่ในอันตรายหรือเปล่า

เขารู้ว่าพ่อของเด็กไม่ใช่เมฆ แต่ก็ไม่ใช่เขาเช่นกัน เขาเพิ่งได้มีโอกาสเข้าถึงตัวเธออย่างจริงจังเมื่อไม่นานมานี้เอง ไม่นานพอที่จะทำให้ตัดทยาเกิดอาการแพ้ท้อง และตัดทยาก็บอกเลิกกับเขาเพื่อที่จะกลับไปอยู่กับจาริต... “ฉันเลือกที่จะให้ลูกได้อยู่กับพ่อของเขา... กับความรักที่บริสุทธิ์แท้จริงของคนที่เป็นพ่อแม่...”

“ เราต้องไม่เจอกันสักพักนะคะคุณระ หยงขอร้อง... ไม่ว่าจะนานเท่าไรก็ตาม ถ้าหยงไม่โทรมา คุณก็อย่าโทรหาหยงเป็นอันขาด รอให้เรื่องยุ่งๆ ผ่านไปก่อนแล้วเราค่อยคุยกันใหม่ ”

เธอไม่อาจตัดรอนตรงๆ อดอารมณ์ไม่ได้ แม้บอกตัวเองว่า จะต้องตัดรหัทให้ขาด... เธอกลั้ววาร์หัทจะโทรศัพท์มาตามหาแล้ว จาริต ระแวงจนจับได้ ตอนนี้เธอไม่มีคู่แข่งแล้ว จาริตมีเรื่องกับตัดทยา ถึงจาริตจะไม่ใช้คู่รักคู่ใครที่น่าชื่นชม แต่เงินทองของเขากับตำแหน่งภรรยาตามกฎหมายที่อยู่แค่เอื้อมก็คู่ควรพอจะชดเชยกัน

“ ไม่อย่างนั้นเราอาจจะไม่ปลอดภัยด้วยกันทั้งคู่ จาริตเหมือนคนบ้า เต็มไปด้วยอันตราย ไม่ใช่คนเดิมที่หยงเคยรู้จัก ”

“ ครับ ” เขาตอบเสียงหนัก ไบหน้าขริมจัต

“ สัญญานะคะ ” เธอคาดคั้น “ ถ้าคุณระต้องการอะไรก็โทรหาเหยา แล้วเหยาจะมาบอกหยงเอง ”

“ ครับ ผมสัญญา ” ชายหนุ่มรับคำ

ยุพยงตัดรอนอย่างง่ายดาย แต่เขาไม่ได้รู้สึกเจ็บปวดชุนเคืองเหมือนอย่างที่เราสัมผัส เมื่อผู้หญิงอีกคนหนึ่งทำเมื่อก่อนหน้านี้...

เยาวดีคงจะตามหาเมฆะทั้งวัน น้ำเสียงเธอเหนื่อยอ่อนอย่างไร้ความหวัง “คุณจะได้ข่าวเมฆะบ้างหรือยังคะ ”

“ ยังเลยอะ ” ชายหนุ่มต้องผิดหวังกับสิ่งที่ได้ยิน คำที่รอคอยฟังข่าวอยู่ด้วยความกระวนกระวาย ความหวังกังวลกดทับอยู่ในอก

“ คุณเหยาได้อะไรบ้างหรือยังครับ ”

“ เหยาตันไปหมด ไม่รู้ว่าจะไปตามหาที่ไหนแล้ว ” เธอพูดคล้ายหมดกำลังกายใจ “ เมฆะอาจจะกลัวจนหนีไปซ่อนจริงๆ ก็เลยไม่ยอมบอกให้ใครรู้ ”

“ แต่คุณหญิงพูดเหมือนจาริตเป็นคนพาตัวเมฆะไปนะอะ ”

“ อะไรนะคะ หญิงพูดอย่างนั้นกับคุณระหรือ เมื่อไหร่คะ ”

“ เมื่อเช้านี้เองครับ ฟังเสียงคุณหญิงเหมือนกำลังกลัวคนๆ นี้มากๆ เห็นว่าเขาเปลี่ยนไปเป็นคนละคน ”

“ เอ๊ะ แล้วทำไมหญิงไม่บอกเหยา เมื่อวานเอาแต่ปฏิเสธเสียงแข็งว่าคุณระไม่เกี่ยวกับเรื่องนี้ ”

“ ตอนนี้เธออาจจะเปลี่ยนความคิดแล้วกระมัง คุณเหยาลองถามดูซิครับ หากว่าได้เรื่องอะไรแล้วช่วยบอกให้ผมรู้ด้วย ”

เยาวดีต่อโทรศัพท์หาน้องสาว พอรู้ความจริงเธอก็แทบจะเด็นเร่าอยู่ตรงนั้น

“ หญิงก็รู้ว่าคนที่ทำให้แม่คนนั้นท้องไม่ใช่เมฆะ แล้วทำไมไม่อธิบายให้คุณจาริตเข้าใจ ปล่อยให้เขาเข้าใจผิดทำไม ”

คำพูดของยุพยง ยิ่งทำให้เธอตัวสั่นด้วยความโกรธ

“ อยู่เฉยๆ เอะเหยา เลิกยุ่งกับเรื่องนี้ คุณระไม่รู้ที่เราพาเมฆะมา ถ้าเขารู้เราคงลำบากแน่ ”

“ เธอดีแต่เป็นห่วงตัวเอง ไม่สนใจคนอื่นเลย ”

“ ถ้าเหยาบอก เราจะลำบากกันหมด ไม่ใช่แค่เราสองคนแต่ว่ารวมไปถึงพ่อกับแม่ด้วย ” ยุพยงสวนคำพูดกลับมา

เยาวดีนั่งงัน จาริตทำกับเมฆะได้ถึงขนาดนั้น ไม่น่าแปลกใจหากพวกเธอจะโดนเข้าบ้าง

แต่เธอจะนั่งเฉยๆ ทนให้เมฆะรับเคราะห์ได้หรือ...

จาริตดูจะไม่แปลกใจที่เห็นเธอ เยาวดียกมือไหว้ ประหม่าหัวนกล้วนจนแสดงออกมาทั้งทางสีหน้าและท่าทางที่พยายามจะระงับไว้ดีที่สุด

ดวงตาคมจัดของหนุ่มใหญ่ไม่คล้ายคนใจดีอย่างที่เคยเห็น ประกายตาดูดันคล้ายจะเย้ยหยันราวรู้ว่าเธอมาหาเขาทำไม

“ เหยา มีเรื่องอยากจะทำเรื่องคุณจาริต...” เธอสั้นไปทั้งร่างขณะที่พูด

“ เรื่องอะไร ”

ร่างสูงตั้งตระหง่านราวผู้พิพากษามีด หญิงสาวต้องกล้ำกลืนก้อนแข็งๆ ที่ทำให้ลำคอตีบตัน “ เรื่องเมฆะคะ...”

“ ว่ามา! ”

“ เขา... เป็นเพื่อนของเหยา... เป็นเพื่อนหญิงด้วย ”

อีกฝ่ายนั่งมอง สีหน้าเครียดเยาะหยันบอกให้รู้ว่าเขารู้ความมุ่งหมายของเธอ

เยาวดีร้องให้ออกมา “ ได้โปรดอย่าทำอะไรเมฆะเลยอะ เมฆะไม่มีอะไรกับทศทายา ถ้าเขามีอะไรกัน เขาต้องบอกหญิงกับเหยาแล้วนี่แค่จะเอาของส่วนตัวหรือแค่ถ่ายรูปลับๆ มาให้ เขาก็ยังทำไม่ได้แล้วจะถึงกับทำให้ท้องได้ยังไง ”

อีกฝ่ายขมวดคิ้ว ดวงตาเครียดขมมองเธอแน่นิ่ง

เธอสองคนพาเมฆะเข้าไปหาทศทายาจริงๆ

แต่ถ้าพ่อของเด็กไม่ใช่เมฆะ... แล้วมันเป็นใครกัน..!